

Arrest

nr. 195 627 van 27 november 2017
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X
2. X
Beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55A
9090 MELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn en die beiden handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 9 januari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan de verzoekende partijen op 10 december 2013 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LECOMPTE, die in opvolging van advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komen op 3 oktober 2011 België binnen en vragen op dezelfde dag asiel aan. Op 25 november 2011 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten nrs. 76 345 en 76 346 van 29 februari 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

1.2. Op 23 februari 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 22 maart 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 29 maart 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.4. Op 3 mei 2012 dienen de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in. Op 8 mei 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quater*).

1.5. Op 10 mei 2012 en op 22 mei 2012 dienen de verzoekende partijen een tweede en een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

1.5.1. Op 17 juli 2012 wordt de in punt 1.5 vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Nadat deze beslissingen op 26 november 2012 worden ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest nr. 94 146 van 20 december 2012 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

1.5.2. Op 8 januari 2013 wordt de in punt 1.5 vermelde aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Nadat deze beslissingen op 26 april 2013 worden ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest nr. 109 037 van 4 september 2013 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag opnieuw onontvankelijk wordt verklaard.

1.5.3. Op 21 november 2013 wordt de in punt 1.5 vermelde aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 195 624 van 27 november 2017 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.6. Op 21 augustus 2012 dienen de verzoekende partijen een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

1.6.1. Op 5 oktober 2012 wordt de in punt 1.6 vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) met inreisverbod van drie jaar. Op 26 november 2012 worden deze beslissingen ingetrokken.

1.6.2. Uit de feitenuiteenzetting in de nota met opmerkingen, blijkt – en de verzoekende partijen betwisten niet – dat de in punt 1.6 vermelde aanvraag op 8 januari 2013 opnieuw onontvankelijk wordt verklaard. Op 26 april 2013 wordt deze beslissing ingetrokken.

1.6.3. Op 14 juni 2013 wordt de in punt 1.6 vermelde aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard. Op 21 november 2013 wordt deze beslissing ingetrokken.

1.6.4. Op 21 november 2013 wordt de in punt 1.6 vermelde aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 195 625 van 27 november verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.7. Op 8 mei 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 3 december 2013 wordt de aanvraag

onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 195 626 van 27 november 2017 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.8. Op 8 augustus 2013 dienen de verzoekende partijen een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.8.1. Op 20 december 2013 wordt de in punt 1.8 vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Nadat deze beslissing op 4 februari 2014 wordt ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest nr. 122 628 van 17 april 2014 het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.8.2. Op 11 februari 2014 wordt de in punt 1.8 vermelde aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 148 232.

1.9. Op 3 december 2013 wordt aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de eerste en de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen ter kennis worden gebracht op 10 december 2013. De eerste bestreden beslissing, die werd genomen ten aanzien van de eerste verzoeker en die op dezelfde motieven is gestoeld als de tweede bestreden beslissing, die werd genomen ten aanzien van de tweede verzoekster, luidt als volgt:

“(…)

De heer:

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

(…)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich tevens in het rechtsplegingsdossier van de zaken met nummers 143 629 en 143 660.

2.2. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep. Zij ontwaart in hoofde van de verzoekende partijen een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissingen, die gestoeld zijn op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissingen de verzoekende partijen bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

3.2. Te dezen betwisten de verzoekende partijen dat toepassing kon worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Zo wijzen zij in een enig middel op het gegeven dat dit artikel

enkel geldt onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en voeren zij onder meer de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM “geenszins kan worden aangenomen”, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “het algemeen beginsel volgens het welke de administratieve autoriteit gehouden is te beslissen naar kennis genomen te hebben van al de elementen van de zaak” en van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Voor zover :

In overweging dat het bevel het grondgebied te verlaten dat aan mijn verzoekers betekend werd, in overeenstemming met artikel 7 lid 1er van de wet van 15 december 1980 met als reden dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum

Terwijl :

In overweging dat uit dse uiteenzetting van de feitejn voortvloeit dat in werkelijkheid, de beslissingen die genomen werden en die aan mijn verzoekers betekend werden, niet geldig gegrond zijn;

Dat door zo te handelen, tegenpartij het beginsel van behoorlijk bestuur geschonden heeft;

Dat het haar toekomt de werkelijkheid van de situatie van mijn verzokers in overweging te nemen, vooraleer hen, desgevallend een bevel het grond gebied te verlaten te betekenen, wat in dit geval niet gebeurde;

Dat in dit geval mijn verzoekers wensen te doen gelden dat zij op datum van 10.05.2012 en van 21.08.2012, een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend hadden op grond van art. 9ter.

Dat de dokters vermeldden het feit dat Mw. D. (...) aan een heel erge toestand van posttraumatische stress leed;

Dat wegens deze toestand, een zelfmoordrisico in dit geval niet uitgesloten was;

In overweging dat dit medische verslag over een ernstige pathologie spreekt, die een medische behandeling nodig maakt;

In overweging dat de Federale overheidsdienst Binnenlandse zaken Algemene Directie, Dienst Vreemdelingenzaken, hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van de wet van 15 december 1980 als onontvankelijk zal verklaren op datum van 21.11.2013, beslissing die op 5.12.2013 betekend zal worden;

Dat zij wensen laten gelden dat zij een beroep in nietigverklaring ingediend hebben tegen deze beslissingen.

Dat inderdaad mijn verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter, verschillende keren geactualiseerd hadden;

Dat het overduidelijk is dat in dit geval, bijkomende medische stukken aan tegenpartij gericht werden, die niet in overweging genomen werden, wanneer de beslissing aan mijn verzoekers betekend werd;

Dat zoals hierboven aangeduid, steunde op het beginsel van behoorlijk bestuur, de aan tegenpartij toekwam alle elementen van de zaak in overweging te nemen en natuurlijk ook de medische getuigschriften die haar gericht werden, kot non in dut geval;

Dat het aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekwam, vooraleer een bevel het grondgebied te verlaten te betekent te wachten dat een beslissing op de ingediende beroepen genomen zou worden;

Dat er geen examen door tegenpartij uitgevoerd werd, wat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen, in het hoofd van mijn verzoekers betreft;

Dat ter staving van deze beroepen, mijn verzoekers willen laten gelden dat ze geen toegang zouden hebben aan de gezondheidszorgen in geval van terugkeer naar Kosovo en dat de nodige zorgen er niet beschikbaar zouden zijn;

Dat uit de informatie in ons bezit, voorkomt dat de gezondheidstoestand in Kosovo rampzalig is.

Inderdaad, volgens OSAR, in zijn verslag van 1 september 2010 over de situatie van de gezondheidszorgen in Kosovo "zijn de problemen gebonden met de gezondheidssector heel talrijk. Het domein van de geestelijke gezondheid moet versterkt worden, in het bijzonder voor de kinderen en de jongeren ». (Stuk 9)

Het verslag verduidelijkt ook dat "« einde november 2008, een deskundige van de WGO beschrijft het Kosovaarse gezondheidssysteem als schandalig, en dit in aanwezigheid van zijn Minister en voegt erbij dat het gebrek aan fondsen niet alle problemen van het systeem rechtvaardigen. Boven de veroudering van het materieel en van de praktijken, de verouderde staat van de lokalen en de corruptie, werden er ook onwettelijke praktijken van transplantatie en fertilisatie vermeld; de autoriteiten hebben sindsdien verklaard 40 privé klinieken in Kosovo te willen sluiten, daar deze onwettige procedure voerden en/of niet over vergunningen van het Ministerie van de gezondheid beschikken. De sector van de gezondheid blijft dus zwak en vraagt dringend aandacht vanwege de autoriteiten."

Het verslag van de Zwitserse Organisatie van Hulp tot de Vluchtelingen en Lid van de Europese Raad voor Vluchtelingen in ballingschap van 1 september 2010, op blz. 12, vermeldt wat de "mogelijkheden van behandeling van psychische ziektes » betreft, dat:

« In 2006, vermeldde een verslag dat 22 % van de bevolking aan PTSD, leed, 41 % aan depressie en 43 % aan emotionele stoornis. Volgens hetzelfde verslag, leden 550000 personen aan ernstige psychische stoornissen (27,7 % van de bevolking) daar er maar 62 dokters waren, waaronder 16 psychologen /adviseurs om hen te helpen, dus bijna 8900 patiënten voor een vakkundige. Een studie van 2007 over de psychische gezondheid van de burgers die de oorlog van Kosovo overleefden, heeft een stijging vastgesteld van de psychische nood sinds 2006. In 2007, leden 40 % van de onderzochte mensen aan depressie, 22 % aan PTSD, bij wie ook 87 % ook nog een andere diagnose hadden, die voor 66 % onder hen, een depressie was. Alleen 36 % toonden geen pathologie. De zorgennood voor deze getraumatiseerde bevolking ligt heel hoog.

Maar, zoals de IOM het einde 2009 uitlegde, is er maar een psychiater voor 90000 inwoners en een bediende van de sector van de geestelijke ziekte voor 40000 inwoners. Men telt er alleen maar 5 psychologen en een klein aantal maatschappelijke werkster. De vakkundige van de geestelijke gezondheid zijn niet talrijk en het actuele systeem van vorming is niet voldoende ontwikkeld. De bestaande inrichtingen hebben weinig toegang aan de moderne theoretische en praktische kennis in psychiatrie. De gegeven behandelingen zijn alleen maar biologisch gericht, de medicamenten en de opnamen in ziekenhuizen zijn de belangrijkste - en zelfs de enige - middelen die gebuikt worden. De financiering van de sector is ook heel zwak, en vormt in 2007, maar 3% van de gezondheidsbegroting. Zoals door IOM in een vorig verslag herhaald, lijdt deze sector van de vernieling van de medische uitrusting, ten gevolge van de oorlog in 1999 en ook van de gevolgen van de uitsluiting van de Albanese dokters van hun werk of hun studies gedurende de jaren 1990. De behandeling van de PTSD, is een vraag van groot belang geworden, ten gevolge van de conflicten en de ????? van maart 2004 en vraagt dringende verbeteringen. Van haar kant, heeft de OIM heel lage cijfers vastgesteld en beschouwt dat 140000 tot 200000 personen (bijna 10% van de geschatte bevolking) aan PTSD leed einde 2009, wat de ... bevestigt tussen de therapeutische vraag en aanbod. De gevallen van zelfmoord zijn ook heel hoog. Het geestelijke gezondheidssysteem in Kosovo beschikt niet over voldoende op gebied van

het personeel en van de installaties om de noden te beantwoorden. De beschikbare tijd voor de psychotherapie is tot een minimum beperkt, ten gevolge van het gebrek aan vakkundigen. De dokters zelf, ... hun behandeling niet aan als een psychotherapie. Het enorme gebrek aan bedden in de hospitalen, voor mens en die lijden aan chronische stoornissen en ook aan medische psychiaters .../ maken het probleem nog erger. Daarenboven is er maar een kinderpsychiater in het openbare domein. Drugverslaafdheid is ook een probleem dat zich uitbreidt en dat van geen aangepaste oplossing geniet»;

Wat de centra van dagverzorging betreft, verduidelijkt dit verslag dat (blz. 13):

« Er bestaan nu in Kosovo zeven centra van dagbehandeling voor de psychische ziektes. (Gemeenschappelijke centra voor geestelijke verzorging), wat overeenkomt met een beetje minder als een behandelingscentrum voor 220000 mensen. Er worden er geen psychotherapie, noch groepstherapie, noch therapeutische programma voorgesteld.

Een keer per week, is een psychiater aanwezig en hij onderhoudt zich met de zieken over hun medicatie. De wachperiode voor een afspraak is gemiddeld van drie maanden. Deze centra bevinden zich in de steden van Gjakova, Mitrovica, Ferizaj, Prizren, Peja, Pristina en Gjilan ».

Dit verslag bevestigt ook, op blz. 14 en 15, op basis van de onderzoeken van de OSAR over de psychische en neurologische ziektes, de behandelingsmogelijkheden die bestaan;

Dat dit verslag verduidelijkt, betreffend de PTSD (Posttraumatisch stress symptoom) in februari 2010:

«Februari 2010

PTSD

Neuropsychiatrische kliniek van Gjakova: dokters zonder psychiatrische opleiding. Onderhoud van 10 tot 15 minuten, iedere maand voor de PTSD (discussie over de medicatie). Psychotherapie onmogelijk behandeling en medicamenten op kosten van de patiënt, behalve voor degenen die van de sociale bijstand genieten.

Mental Health Centre van Jacoba : behandeling van PTSD onmogelijk (onmogelijkheid de grote vraag te beantwoorden, gebrek aan kwalificatie). Gesprek van max. 15 minuten per maand. Kostenloze verzorging.

Kabinet gespecialiseerd in neuropsychiatrie te Gjakova : psychotherapie onmogelijk, medicamenteuze behandeling.

Pharmace « Humana »: Ofirine, Prazine, Dafalgan of gelijkaardige soort beschikbaar.

Maart 2010

PTSD

Regionaal hospitaal van Gjilan, afdeling psychiatrie: behandeling van zware getraumatiseerde mensen onmogelijk (opleiding onvoldoende en gebrek aan tijd en plaats). Medicamenteuze behandeling en gesprek alleen maar over dit onderwerp. Wachtijd van zes maanden voor een afspraak. Geen aangepaste behandeling voor een zware betrokken persoon. »

Wat de problematiek betreft van de toegang aan de gezondheidszorgen, gaat de OSAR verder en voegt er nog toe « de onmogelijkheid voor het Kosovaarse gezondheidssysteem aan de vraag te beantwoorden, voor de zorgen, en daardoor wachttijden die tot verschillende maanden kunnen gaan veroorzaakt, om een examen uit te voeren of een behandeling te krijgen. Doktersbezoeken en examen uitgevoerd in privé kabinetten en klinieken zijn onbetaalbaar voor de meeste Kosovaren. Daardoor, zijn de armste en degenen die aan chronische middelen lijden de meest kwetsbaar wat de toegang tot het gezondheidssysteem betreft. »

De prijs van de doktersbezoeken en de toegang tot de medicamenten vormen ook een steeds terugkerend probleem.

Als conclusie, verduidelijkt dit verslag, op blz. 22 en 23 :

« De kwaliteit van het Kosovaarse systeem werd niet verbeterd sinds de unilaterale onafhankelijkheidsverklaring van Kosovo en dezelfde problemen blijven bestaan. De belangrijkste actuele uitdagingen van het Kosovaarse gezondheidssysteem zijn de volgende: geen systeem van ziekteverzekering, met als gevolg zwakke en onregelmatige begrotingen; slechte verdeling van de menselijke middelen ten nadeel van de landelijke zones; gebrek aan gekwalificeerd personeel in vergelijking met de Europese standaarden; gebrek aan kennis in het beheer van de gezondheid; zwakke toepassing van de wetten die aangepast zijn aan de medische verzorging; slechte uitrusting, installatie en infrastructuur, op niveau van de drie gebieden van de verzorging;

geen referentiesysteem, noch sorteersysteem van de noden van de patiënten, en daardoor een overdreven belasting van de ziekenhuizendiensten (de patiënten gaan rechtstreeks naar de ziekenhuizen, daar de dokter sturen die niet naar de specialisten); geen aanmoediging voor een efficiënte en werkelijke sollicitatie; gebrek aan de volledige gamma van medische diensten beschikbaar voor de minderheidsgroepen; hoge sterftecijfer (in het bijzonder voor de neonatale sterftecijfers) en ziektecijfers veroorzaakt door een groot aantal ziektes, dat gemakkelijk te vermijden of te genezen zouden kunnen zijn;

Abuis van doktersrecepten en van controle van de privéapotheken; gebrek aan precieze gegevens en onderontwikkelde informatiesysteem over de gezondheid. De situatie van de mensen die aan psychologische stoornissen lijden is erg zorgwekkend in het bijzonder wat de PTSD betreft.

Recente bronnen spreken van een slechte sanitaire situatie van het Kosovaarse volk, en ook van een verslechtering ervan. Ten slotte, is het Kosovaarse gezondheidssysteem thans niet in staat de nodige aangepaste zorgen te geven, en zekere operaties uit te voeren, in talrijke domeinen.

En de moeilijkheden die in verband zijn met de hoge kosten en de lage beschikbaarheid van de vervoermiddelen (bij voorbeeld omwille van de afstanden en de prijzen) verergeren de situatie van de armste.

Bovendien, uit het verslag van CARITAS INTERNATIONAL (stuk 7), moet het verzorgingssysteem in Kosovo met verschillende problemen vechten;

Het is dus helemaal duidelijk, gezien wat hierboven uitgelegd is, dat mijn verzoekster, in haar land van herkomst niet zou kunnen genieten van de zorgen die aan haar gezondheidstoestand aangepast zijn;

Bovendien, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in een arrest van 30 juni 2011, beschouwd dat "tegenstrijdig met wat tegenpartij (de Belgische Staat) beweert in de bestreden beslissing, schijnt er dat er alleen maar 10 psychiaters en 2 psychologen zijn, die in heel Kosovo werken en dat het dus heel moeilijk is een dienst van kwaliteit te geven aan de hele bevolking.

Het blijkt ook bovendien dat er een tekort is aan antidepressivum, die kosteloos gegeven zijn, hoewel 15 % van de bevolking in armoede leeft.

Bovendien, en vooral in betrekking met de problematiek die aangehaald is door verzoeker, wordt vermeld dat een mogelijke terugkeer van vluchtelingen uit West-Europa een verslechtering van de gezondheidssituatie zal meebrengen, voor de mensen die aan posttraumatische stress lijden en een verergering van de geestelijke gezondheidstoestand in het algemeen;

Daardoor, is het niet denkbaar dat mijn verzoekster gedwongen zou zijn, in deze staat van zaken, terug te keren in haar land van herkomst, in de mate hoe zij er niet zal mogen genieten van een aangepaste behandeling;

Dat vooraleer een bevel het grondgebied te verlaten te betekenen, het nodig was, ten minste na te zien of er geen risico bestond van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de rechten van de mens gezien de problematiek van medisch orde die door mijn klant uitgelegd werd;

Dat de motivatie van dit bevel het grondgebied te verlaten duidelijk gestereotypeerd was;

Dat er geen individualisatie is van de situatie van mijn verzoekers;

Dat deze motivatie onvoldoende is ten opzichte van de elementen die hier uitgelegd werden;

Dat mijn verzoekster de vernietigverklaring vraagt van de beslissing die door tegenpartij genomen werd;"

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 7 van de Vreemdelingenwet ;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- artikel 3 EVRM.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat Mw. D. (...) aan een heel erge toestand van posttraumatische stress lijdt, waarbij een zelfmoordrisico niet uitgesloten is, en onmogelijk het grondgebied kan verlaten. De verzoekende partij verwijst hiervoor naar de medische attesten die werden voorgelegd in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoekende partij kritiek formuleert op de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer of de beslissingen houdende onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, laat verweerder gelden dat het middel niet is gericht tegen de bestreden akte, en in die mate niet ontvankelijk is.

Bovendien heeft de verzoekende partij een afzonderlijk beroep ingesteld tegen de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Geheel ten overvloede wijst verweerder op het feit dat in het medisch advies van 14.06.2013 door de arts-adviseur het volgende werd gesteld:

- de beschreven klachten van depressie en spanningshoofdpijn houden actueel zelfs onbehandeld geen enkele reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene,*
- het EEG was volstrekt normaal,*
- geen hospitalisaties of acute opstoten,*
- geen enkel medisch stuk wijst er objectief op dat er een risico is op suicide,*
- met betrekking tot het aspect van de mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is, volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid.*

Wat betreft verzoekende partij haar kritiek dat geen rekening werd gehouden met het door hem ingestelde beroepen tot nietigverklaring van de beslissingen dd. 21.11.2013 van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat deze kritiek vooreerst geen verband houdt met de verplichting om een bestuurshandeling formeel te motiveren en de door verzoekende partij aangevoerde schending dus niet kan doen aannemen, alsook dat de genoemde beslissingen dd. 21.11.2013 rechtsgeldig en uitvoerbaar moeten worden geacht tenzij en tot dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op het laatstgenoemde beroep anders over zou beslissen (zie ook R.v.St. nr. 50.134, 09.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 49.748, 20.10.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.513, 28.06.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p).

Verzoekende partij wijst nog op volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cfr. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan, nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Zoals verzoeker zelf aangeeft in zijn verzoekschrift kan de rechtspraak betreffende artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet getransponeerd worden op artikel 9 ter Vreemdelingenwet.

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9 ter Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Verzoeker toont niet aan dat het algemene principe van behoorlijk bestuur geschonden werd.

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9 ter Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036)." (R.v.V. nr. 16.876 dd. 2.10.2008 en R.v.V. nr.25.910 dd. 10.04.2009)

"de Raad ziet dan ook niet in waarom de bestreden beslissingen dienden te motiveren omtrent een hangend beroep dat werd ingediend tegen een beslissing aangaand een verblijfsmachtiging om medische redenen. Het gegeven dat dit beroep in concreto aanleiding heeft gegeven tot de nietigverklaring van deze beslissing (cfr punt 1.13) wijzigt niets aan de illegale verblijfsituatie van verzoekers. De Raad merkt nog op dat niets verhindert dat verzoekers een aanvraag tot verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten indienen om medische redenen." (R.v.V. nr. 110.107 dd. 19.09.2013)

Verzoekende partij betwist geenszins de uitdrukkelijke motieven van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, laat verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De minister c.q. de staatssecretaris beschikt niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Tot slot voert verzoekende partij een schending aan van artikel 3 EVRM. Zij beperkt zich evenwel tot vage beschouwingen, die zoals hierboven reeds besproken werd, niet kunnen worden aangenomen.

Verzoekende partij gaat evenwel niet verder in op de voorgehouden schending van artikel 3 EVRM. Hierbij geeft zij niet aan om welke redenen zij dit artikel geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk moet worden geacht.

Ten overvloede, een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...).

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het oneens is met het advies van de arts-adviseur dd. 14.06.2013 en de bestreden beslissing, volstaat niet om tot de nietigverklaring ervan te besluiten.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst : de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Uit wat voorafgaat, kan worden afgeleid dat verzoekende partij in iedere hypothese eventuele medische elementen kan doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van haar bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten maakt geen schending uit van artikel 3 van het EVRM. (R.v.V. nr. 72 458 van 22 december 2011)

"In casu blijkt echter nergens uit dat verwerende partij de bestreden beslissing op een gedwongen wijze zal uitvoeren of een dergelijke maatregel plant. De afgifte van een bevel tot terugbrenging aan een niet begeleide minderjarige vreemdeling die zich op illegale wijze op het grondgebied bevindt, vormt, zelfs met een naderhand terug opengevallen aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen, op zich geen schending van artikel 3 EVRM. Voorts staat het verzoekende partij vrij om aan de verwerende partij, gelet op haar medische situatie, een verlenging van de uitvoeringstermijn van een bevel tot terugbrenging aan te vragen." (R.v.V. nr. 106.291 dd. 03.07.2013)

Terwijl er in casu ook geen sprake is van een gedwongen uitvoering, zoals de verzoekende partij lijkt te willen voorhouden.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan de verzoekende partij bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) dienden te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

4.3.1. In de mate dat de verzoekende partijen de schending aanvoeren van "het algemeen beginsel volgens het welke de administratieve autoriteit gehouden is te beslissen naar kennis genomen te hebben van al de elementen van de zaak" moet worden opgemerkt dat de Raad een dergelijk beginsel niet bekend is en dat de verzoekende partijen nalaten hieromtrent verdere toelichting te geven. Dit onderdeel van het enig middel dient bijgevolg als onontvankelijk te worden beschouwd.

4.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissingen verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat de verzoekende partijen "niet in het bezit (zijn) van een geldig paspoort met geldig visum".

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken.

Waar de verzoekende partijen voorhouden dat de motivering van de bestreden beslissingen duidelijk stereotiep is dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

4.3.3. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

4.3.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk).

In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zou gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard.

Desalniettemin specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak D. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin een overlijden imminent is, er ook nog “*andere uitzonderlijke gevallen*” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk).

Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verfiend dat onder “*andere uitzonderlijke gevallen*” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België).

Te dezen werpen de verzoekende partijen op dat zij op 10 mei 2012 en op 21 augustus 2012 in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend, waarin werd geduid dat de tweede verzoekster leed aan een “*heel erge toestand van posttraumatische stress*”. Zij stellen dat wegens deze toestand een zelfmoordrisico niet uitgesloten was en dat een medische behandeling nodig is. Zij laten gelden dat deze aanvragen op 21 november 2013 onontvankelijk werden verklaard en dat zij tegen deze beslissingen een beroep tot nietigverklaring hebben ingediend en menen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de thans bestreden beslissingen niet kon nemen alvorens deze beroepsprocedure af te wachten. De verzoekende partijen gaan er evenwel aan voorbij dat het door hen ingestelde beroep tegen de genoemde beslissingen van 21 november 2013 geen schorsende werking heeft en dat bestuurlijke beslissingen bekleed zijn met een vermoeden van wettigheid (*cf.* RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Daarenboven kan erop worden gewezen dat de Raad bij arresten nrs. 195 624 en 195 625 van 27 november 2017 de beroepen tot nietigverklaring van de *supra*, onder punten 1.5.3. en 1.6.4., vermelde beslissingen heeft verworpen.

Voor zover de verzoekende partijen stellen dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet verschillende malen hadden geactualiseerd en dat deze bijkomende documenten niet in overweging werden genomen, is hun kritiek gericht tegen (een van) de beslissingen van 21 november 2013 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt en niet tegen de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze kritiek wordt dan ook niet onvankelijk aangevoerd. Overigens heeft de Raad bij arresten nrs. 195 624 en 195 625 van 27 november 2017 de beroepen tot nietigverklaring van de *supra*, onder punten 1.5.3. en 1.6.4., vermelde beslissingen verworpen.

Vervolgens laten de verzoekende partijen gelden dat geen onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen in hun land van herkomst en lichten zij op omstandige wijze toe waarom zij menen dat de nodige zorgen niet beschikbaar en toegankelijk zouden zijn. Zij gaan er evenwel aan voorbij dat in het kader van hun aanvragen van 10 mei 2012 en 22 mei 2012 door de arts-adviseur in zijn advies van 14 juni 2013 werd overwogen dat “*(d)e beschreven chronische psychosomatische en anxiodepressieve klachten van depressie en spanningshoofdpijn actueel zelfs onbehandeld geen enkel reëel risico in(houden) voor het leven of de fysieke integriteit*” en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, zich steunend op dit advies, de voornoemde aanvragen met een beslissing van 21 november 2013 onontvankelijk heeft verklaard. Bij arrest nr. 195 624 van 27 november 2017 heeft de Raad inmiddels het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing verworpen. Voorts stelde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met betrekking tot de op 21 augustus 2012 door de verzoekende partijen ingediende verblijfsaanvraag in de beslissing van 21 november 2013 vast dat het “*voorgelegde medisch getuigschrift (...) slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene (bevestigt)*”. Bij arrest nr. 195 625 van 27 november 2017 heeft de Raad inmiddels het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing verworpen. De verzoekende partijen brengen thans met betrekking tot de gezondheidstoestand van de tweede verzoekster geen elementen aan waaruit zou blijken dat deze bevindingen niet langer actueel zouden zijn.

Gelet op het voorgaande tonen de verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de tweede verzoekster zich in een van de hierboven genoemde uitzonderlijke situaties bevindt.

Waar de verzoekende partijen nog opwerpen dat er geen individualisatie is van hun situatie, wordt erop gewezen dat zij nalaten te concretiseren welke elementen door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten onrechte niet in rekening werden gebracht.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.3.3.2. Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)”

Uit wat voorafgaat, blijkt niet dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Voorts betwisten de verzoekende partijen de vaststelling in de bestreden bevelen dat zij *“niet in het bezit (zijn) van een geldig paspoort met geldig visum”* niet.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 7 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.3.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN